

... מעולם לא נושקתי כפי שנושקתי אז

מעולם לא הרגשתי עצמי כה אשה...

לפני ששה שבועות פירסם עורך „הנוולט הזה“ במדורו מכתב שהגיע למערכת בעילום-שם. במכתב זה, שנועד להגיב על הופעת הביטניקים בישראל, תיארה הכותבת בקיצור גם את דרך חייה — תיאור נוגע-ללב, אנושי וכן „דומני כי קוראת אלמונית זו היתה יכולה לשלוח יצירה מצויינת לתחרות „אלה חיי“ הוסיף אז העורך לדבריה. כעבור יומיים צלצלה הכותבת האלמונית למערכת, מבלי לגלות את זהותה. לבסוף נענתה לבקשה החוזרת להעלות את קורות חייה בכתב. התוצאה היא המיסמך האנושי המיוחד-במינו המוגש בעמודים אלה. בתום דבריה כת-בה „אורה“ (ששמה שו-נה כמו שאר השמות): „אינני חושבת אף לרגע שאיזה שהוא ערך ספ-רותי יש לרשימה זו. אבל ערך אחד לפחות יש לה לגבי — היא נו-רה לי לפרוק מעלי מט-ען עצום, מטען מכביד. וברגע שמיטען זה הו-פך להיות לנחלת ה-כלל, שוב אין כובדו מעיק עלי יותר“ ובמ-קונו אחו הוסיפה מלים שאולי ימריצו קוראים נוספים לכתוב את קו-רות חייהם: „הכתיבה הזו גרמה לכך שבמ-שך השבועות האחרו-נים אני פשוט חזרתי לחיות את העבר. נוסף לכך, בגלל תנאים גי-אוגרפיים, כתבתי בד-רך כלל בשעות הלילה המאוחרות. בין חצות ושלוש בבוקר. כך ש-גם מבחינה פיזית זה קשה היה. אך הוקל לי — ועל כך תודה לכם...”

אם בלתי-חוקית

מאת „אורה“

מחכה למשהו! (למה? — אלהים יודע...) ואני מחייכת לעצמי חיוך מונה-לילה. המשכנו בשיחת-הסרק, כשלפתע ראיתי אותו. הוא ניגש לאורי, כנראה חבר ותיק שלו. ולי הושיט ידו בלי לצפות שאורי יעשה משהו.

„שמי דניאל.“
 „שמי אורה.“
 הוא עמד לידי, גבוה, בהיר-שיער. מבט שליו ומחייך, וקולו עמוק. ואני הרגשתי שכל בטחוני עזב אותי. בדיק באותו רגע התחיל האוטיבוס של אורי להראות סימני-תזוזה, וכלי להתנצל הרבה נפרד לו ורץ.
 „לאן זה, אורה?“
 „לשנות סודה.“
 „בואי נשוטט מעט ברחוב.“

כ **כה זה התחיל.** צעדנו לאורך רחובות אלנבי ובני-הודו. דיברנו על הא ועל דא. מזג-אוויר, תחביבים, עיסוקים ומן הכלל אל הפרט. מצאנו את עצמנו דנים לפתע איש איש בעצמו. השעה התאחרה. „בעצם עלי להיות בבית. מחכים לי.“ „גם לי מחכים. אולי נסיים בסעודה קלה, חומוס?“ „כמובן.“ שמחתי לכך. נכנסנו לרבהקה, מאחורי קולנוע אלנבי, אכלנו וחייכנו. לא היה צורך לדבר. כשסיימנו, ביקש דן: „מי יודע אם נתראה עוד? אל תלכי עכשיו, אסי!“ בניאדם בדרך כלל מתחלקים לשני סוגים — כאלה שנולדים ומתים עם שמותיהם, וכאלה שכל אחד ממציא להם כינוי משלו. אני השתייכתי לסוג השני. כנויי היו נדושים. אבל

כ **אילו היה זה אתמול.** היום הראשון בשנה חדשה. יום אביבי במסגרת חורפית. היום מלאו לי 19 שנה. נפלא לא? לעזאזל, מצברוחי מעוגן חלקית. אני עושה לי את חשבון-הנפש. מה עשיתי עד עכשיו? מה הספקתי? — כלום!

עוגות מרציפן, שאני אוהבת, ועוד איוה הפהעה קטנה בשקית. מה אני רוצה בעצם? לו ידעתי!

אני בדרכי מן המחנה הביתה — מדים, תרמיל, דרך ארוכה וחופשה רבע-שנתית. יום יפה כליכך, שכל המחשבות האפורות נדחקות לקרן זווית ונהנים רק מזיו הבריאה. כמה עגנות מסתמנות להן בשיפולי הרקיע.

בעצם, לא אלך מיד הביתה. אני מוכרחה להסתובב מעט באלנבי. לראות חלונות ראוה. ואולי אמשיך לחיפה. אבקר את מוטי. מה הוא יאמר? כן, הוא ישמח! יופתע. יתנצל על לבושו ואחר-כך יערוך אתי סיור בטכניון. לכאורה, כדי להראות לי את המקום בו הוא לומד. למעשה, כדי שהחברה יראו כמה הולך לי. חברתו באה אליו אפילו לטכניון המקודש. את מתגעעעת אליו, בעצם? לא. בכלל לא! המכונית המשיכה להזדחל לה, והמחוגים המשיכו לרוץ. כשהגענו לתל-אביב, היתה השעה שעת-צהריים מאוחרת, כמעט לפנות-ערב. בתחנה המרכזית מעסיקה אותי רק מחשבה אחת — כוס סודה.

רצתי לקיוסק — ובמי נתקלתי? באורי, אחד הקצינים במחנה. למעשה הוא התאום שלי. כך כולם קוראים לו, מפני הדמיון בין אורי ואורה.